

Twee dagen België

Sjors E.F. van Berkel

Het was voor het eerst in jaren dat ik in België was. De laatste keer dat ik er was, was tijdens een muziekfestival, met de nodige dronken Belgen. Het was een mooie dag geweest, het weiland in om te stuiten op een enorme culturele nederzetting. Eigenlijk had het niet zoveel met België te maken, behalve dat je de meeste mensen met een beetje moeite kon verstaan, zelfs als je niet alles wilde horen. Na een vermoeiende dag keerde ik voldaan terug naar huis terug, met een loze belofte aan mezelf om binnen een paar jaar hetzelfde festival weer te bezoeken.

Dit keer was ik minder ambitieus, en schoof de kruk iets dichterbij de bar. Ik moet er uren gezeten hebben, vertellend over het festival, en in stilte. Het viel me op dat ik als buitenstaander meer aandacht kreeg dan de rest, en ik bedacht me dat ik daarom niet per se iets bijzonders hoefde te vertellen om de avond hier door te komen, het stelde me gerust. Ik informeerde verder tevergeefs naar wat obscure Belgische bands die ik in de afgelopen jaren had opgeduikeld en feitjes die ik onderweg hiernaartoe had opgezocht over dit dorp. Het waren geen gespreksopeners, in hun ogen was het spionage.

Ik dacht terug aan een dronken man die zijn dochter met zijn gedrag steeds aan het huilen maakte in een pendelbus van het festival naar de harde wereld. Haar vriend was op een gegeven moment uit ellende maar bij mij komen zitten. Of hij het verdriet kon aanzien kon ik niet peilen, het enige wat hij zei was “Het is mijn vader niet”, wat een held. Het verdrietige was dat de man nu waarschijnlijk een karikatuur was van zichzelf, na vanavond zou hij alleen nog trekjes vertonen van wie hij nu was. Achteraf heb ik me weleens afgevraagd of er op die dag een breuk is ontstaan tussen het meisje en haar vader.

Ik vroeg of ze hier wel vaker bezoek van buitenaf hadden. Er was een oude vrouw op ongemakkelijke afstand naast me komen zitten. Ik kon haar net niet goed aankijken zonder dat ik de volgende ochtend zeker last van

m'n nek zou hebben. Dat dat maar één van de problemen zou zijn als ik op dit tempo zou doorgaan was een publiek geheim in het café. De vrouw antwoordde met een vragende blik, zag ik in mn ooghoek. Ik wist wat ze bedoelde, het had me een paar uur gekost om precies hier te komen, en erg bijzonder was het niet. Ik liet me van de zijkant uitgebreid vertellen hoe het enige toerisme hier in de buurt werd opgezogen door dorpjes die een brouwerij hebben, en dat dit dorpje daar niet bij hoorde was een bittere rode draad door het verhaal.

De hele avond wachtte ik geduldig en voorbereid af wanneer iemand me zou vragen waarom ik hier eigenlijk was. Ik zou beginnen met uitleggen over het koude noorden, het verschil tussen Nederland en België, mijn liefde voor hun accent, de rust. Een enkele Belg zou misschien zien dat het allemaal maar onzin was, en me meer vragen gaan stellen, die ik zou ontwijken tot diegene me met rust zou laten. Ik was niet bang om de conversatie te voeren, maar men hield hier blijkbaar wel van de stilte.

Voordat ik de bus uitstapte stelde ik de jongen nog een laatste vraag: "Waar komen jullie vandaan?", "Opwijk" zei de jongen. Niet Moortgat, Affligem of Hoegaarden zoals ik verwachtte. Ik gaf hem een hand, die was ook al niet te best. Mijn gedachten keerden weer terug naar het café. De barman keek me recht in mijn ogen aan. Of ik nog een biertje lustte? "Ja" zei ik, "ik blijf nog wel even...neem er zelf ook één". Dit keer deed hij geen poging om zijn gulp te openen in het openbaar, en tapte netjes en nietsvermoedend 2 bieren van de tap.